

זרע שמשון
רבי שמשון חיים
ב"ר נחמן מיכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמוד בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמא רבא
מן שבמא ועינים תראה בנים
ובני בנים כשתילי זיתים סביב
לשולחנכם, חכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו גזרעכם וכו',
בני חיי ומוזני טבי.

מלא העומר
רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ. וכ"כ הנח"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין ח"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל הגושתדלים והמסייעים
ברוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת.
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר
רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להנה"ק מקודינגלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכ"כ השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ יושר
למיימנים בה

ילקוט סופר
רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמדו או יפרסם דבריו
אני אטיב בעוהם להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו אזיה מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שמוע
קול בכיות עמו ישראל ברחמים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם, כל הימים

לב העברי
רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יהיה בכוחי, אקוה שלא להיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבשו בי תונככי.

חזון יחזקאל
רבי יחזקאל ב"ר מרדכי
זלמן אברמסקי זצ"ל:
הג"ר שלום אייזן זצ"ל בעת
הספרו בשעת הלוייה הכריז:
נצטויתי מאת רבינו זצ"ל לפרסם,
שהבטיח שיומליץ טוב לכל מי
שילמוד בספריו, וכן ימליץ טוב
לכל מי שיפיץ את חידושי תורתו.
(רבות אפרים ארח ח"ב עמוד
רמ"ח, מלך ביפו פרק מ"ב).

בן לאשרי
רבי יצחק ב"ר אשר
אנשיל הוברמן הרב
מרעננה זצ"ל כתב בספרו:
הנני מוסר מודעה שהחלטתי להתפלל
בלי נדר בכל יום על כל אלה שיעיינו
בספרי, ויגידו בשמי דברי תורה
לאחרים שיושעו מכל צרה
שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב.
וכל הלומד בספרי יזכה ליר"ש,
והצלחה בכל טוב, בזה ובבא
וסגולה גדולה בבית לכל הדברים.

אתוון דאורייתא
רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגענשטערן זצ"ל
בהספרו
רבינו בטרם עלה השמימה
החבויים שלו יהיה לו למליץ
יושר בעולם העליון

שערי זבול
רבי זבולון
ב"ר אברהם משה המבורגר זצ"ל
הבטיח כמה פעמים שיעשה
טובה ומליץ טוב למי שיעשה
טובה לנשמתו, וכך חרות על
מצבתו

צדקת הצדיק
רבי צדוק
ב"ר יעקב רבינוביץ זצ"ל
אמר קודם פטירתו
שמבטיח כמו הבטחת בעל
מלא העומר שמי שידפיס
דבריו יהיה לו למליץ יושר

מלליצי יין ושיר

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב?
פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה?
פארוואס האב איך צער גידול בנים?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען?
פארוואס האב איך נישט קיין מזל?

תירוץ

זייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען
וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, צדקת הצדיק, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב,
און ר' יחזקאל אברמסקי, ר' זבולון המבורגר זצ"ל וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר
פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.

לע"נ הרה"ק המקובל המלוב"ן ר' רפאל ב"ר אברהם ריס זי"ע י"א צ"ח א"י א' לסדר במדבר

גדולה תורה שהיא נותנת חיים לעושיה בעוה"ז ובעוה"ב שנאמר כי חיים הם למוציאיםם ולכל בשרו מרפא (אבות פ"ו). מרגלא בפומייהו דרבנן גדול תלמוד. וא"כ
קשה מדוע נקט התנא 'לעושיה דוקא, ולא 'ללומדיה' נמי, והא תנן 'ותלמוד תורה כנגד כולם'. ועוד, מה בא להשיענו דיש לו 'חיים בעוה"ז ובעוה"ב', דמילתא
דפשיטא היא שיש לו חיים בעוה"ב, דכתיב 'כי הוא חייך ואורך ימך', ודרשינן (תנחומא צו אות י"ד) 'לעולם שכולו טוב וכולו ארוך'. והספק הוא בעוה"ז לבד משום
דשכר מצות בהאי עלמא ליכא. ועוד איך מוכח מקרא ד'כי חיים הם למוציאיםם', שה'תורה נותנת חיים לעושיה' דוקא, והיכא רמיז 'בעוה"ז ובעוה"ב'.
יש לומר, דבגמ' בברכות (דף ה.) מצינו שתי מימרות סותרות זו את זו, דמתחילה אמר ר"ל כל העוסק בתורה יסורין בדלין ממנו, ואח"כ שם בסמוך אמר ר' שמעון
בן יוחאי שלש מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל ולא נתן אלא ע"י יסורין. תורה מנין, דכתיב 'אשרי הגבר אשר תיסרנו יק ומתורתך תלמדנו', ע"ש. ואיך אפשר
שהעוסק בתורה יסורין בדלין ממנו, אם התורה עצמה לא ניתנה אלא ע"י יסורין. ונראה דמלבד מה שתירצו המפרשים, יש לומר דאיתא במדרש (דב"ר ח"ד) 'כי
חיים הם למוציאים', יש אומרים למוציא לאחרים, ויש אומרים למציא אותם. עכ"ל. משמע מה שחיים של התורה אינם באים אלא או בשעה שהגיע למעלה זו
ללמד לאחרים, אי נמי למעלה אחרת לחידושם בתורה. שאז נמצאת התורה שלו, כדאמרין (ע"ז י"ט), 'וכתיב 'בתורת ה', מעיקרא התורה
אינה שלו לכך נקראת 'תורת ה', ולבסוף היא שלו ונקראת 'תורת ה', אז לא ניתנה אלא ע"י יסורין כדי
לצרפו ולטהרו, כמו שהיו ישראל בכור הברזל במצרים קודם קבלת התורה. אבל אחר כך כשלמד והתורה ניתנה לו במתנה, אז יסורין בדלין ממנו. וזהו דקאמר
שהיא נותנת חיים לעושיה, דוקא 'לעושיה', דהיינו שמלמד לאחרים שנקרא 'עושיה' זה התלמיד, אז או התורה, שיחדש זה התלמיד או שימציא דברי תורה שיחדש

מוסרי הגר אלחנן יוסף הרצמאן זצ"ל
'מבטיח אני להעושים לטובת נשמתו' אלחנן יוסף בן שמואל וצפוריה, להתפלל בעדם
שיהיה נפקד בכל מה שצריך במהרה דידן'

כשאתה בא לחפש בשידוך את המעלות הטובות אצל הצד השני, עליך גם קודם כל לפשפש בעצמך עד כמה הזדככת והתלבנת אתה, ואל תסמוך על מה שאבא ואמא אומרים עליך, דע שהנך בא להתחיל בחיים משותפים עם אדם אחר זר לך, ובני אדם זרים אינם מוחלים בכל מדה שלא תוקנה וזוככה כראוי, רק מדות שנצרכו ונתקנו כהלכתן זוכות לכך שיוטבע עליהן חותם קודש. בדומה לעור של בהמה כשמעבדים אותו לשמו במחשבה ובמעשה שורים אותו בחמרים כימיים שונים, מגרדים ממנו את השיער ועוד כיוצא בזה, רק אז נעשה לקלף שכותבים עליו ספר תורה שהוא הדבר הראשון במעלה ובקודש בישראל.

חידושים בתורה. ושפיר מייתי ראייה מקרא 'דכי חיים הם למוצאיהם', דהיינו לעושה, שהרי ממציא אותה התורה החדשה או אותו תלמיד חכם חדש. ואלו החיים הם בודאי לעוה"ב, שהוא עולם שכולו חיים. ואף בעוה"ז יהיו לו חיים טובים, מסיפיה דקרא 'ולכל בשרו מרפא', שכל העוסק בתורה שטורין בדלין ממנו, שהיסורין שהיו לו קודם שתנתן לו במתנה, דהיינו קודם שיגיע להמציא אותן או להמציא לאחרים, עתה יתרפא מהן. (תולדות שמשון פ"ו מ"ז).

שלא תחשוב מחשבת חוץ על שנאספו בלא עתם, שאדרבה מזה ראייה על גדולתם, ומתברר זה 'ביום דיבר ה' את משה בהר סיני', ושם נאמר 'ונקדש בכבודי', והוא לאות שגדולים היו, רק שקרב נשמתו במזבח העליון, וזהו 'אלה שמות בני אהרן הכהנים המשוחים אשר

מלא ידם לכהן', היינו לכהן' על מזבח העליון, מיכאל כהן גדול הקריב נשמתו של צדיקים אלו.

שהיסורין שהיו לו קודם שתנתן לו במתנה, דהיינו קודם שיגיע להמציא אותן או להמציא לאחרים, עתה יתרפא מהן. (תולדות שמשון פ"ו מ"ז).

לע"נ הרה"ק ר' צבי ב"ר חיים שטערן זצ"ל
 יא"צ כ"ו אייר

הנאה מלימוד התורה, הוא חלק ממצוות תלמוד תורה. ז"ל אגלי טל (בהקדמתו): ומדי דברי זכור אזכור, מה ששמעתי קצת בני אדם טועין מדרך השכל בענין לימוד תורה"ק, ואמרו כי הלומד ומחדש חידושים ושמו ומתענג בלימודו אין זה לימוד התורה כל כך לשמה - כמו אם היה לומד בפשיטות, שאין לו מהלימוד שום תענוג והוא רק לשם מצוה. אבל הלומד ומתענג מלימודו, הרי מתערב בלימודו גם הנאת עצמו ואינו כל כך לשמה. ובאמת זה טעות מפורסם, ואדרבה כי זה היא עיקר מצות לימוד התורה - להיות שש ושמו ומתענג בלימודו, ואז דברי תורה נבלעים בדמו, ומאחר שנהנה מדברי תורה הוא נעשה דבוק לתורה וכו' (ע' ברש"י סנהדרין נח. ד"ה ודבק).

ומודינא, דהלומד לא לשם מצות הלימוד רק מחמת שיש לו תענוג בלימודו, וזה נקרא לימוד שלא לשמה וכו', כהא דאמרו "לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אפילו שלא לשמה", אבל הלומד לשם מצוה ומתענג מלימודו, הרי זה לימוד לשמה וכולו קודש, כי גם התענוג מצוה: (כי זה האופן של לימוד התורה, ללמוד בשמחה ולהתענג בלימודו).

והנה הרמב"ם (שופר פ"ב ה"ד) פסק דמצות צריכות כוונה, ואעפ"כ פסק דכפאו ואכל מצה יצא. ופירש הר"ן (ר"ה בדפי הרי"ף ז:), דבמצה הרי נהנה באכילתו, ואמרינן (כריתות יט:): 'המתעסק בחבלים ועריות חייב שכן נהנה'. והכי נמי במצוה שנהנה בעשייתה, [כגון אכילת מצה], יוצא אפילו בלא כוונה, וכפירש"י [בר"ה (כת. ד"ה שכפאווה) וז"ל: ואע"ג שלא נתכוון לצאת ידי חובת מצה בליל ראשון של פסח, יצא].

'שמן רוקח' להרה"ק רבי אלעזר לעוו זי"ע
 כתב בצוואתו, וז"ל:
"כל מי שיזכה אותי וישים עין עיונו בחיבורים שלי יתברך מן השמים וכו', ואם ירצה אחד להדפיס ספרים שלי, הנני להחזיק לו כל ימי מלא חפנא טיבותא ויבורך בברכת השמים ממעל, ויחולו עליו כל הברכות הכתובים בתורה".

כל פקודי הלוים אשר פקד משה ואהרן. הנה רבותינו אמרו שעל כן היו הלוים המעוטין בכל השבטים, לפי שהיה הארון מכלה בהם. והרמב"ן תמה על זה, כי עדיין לא נשאו את הארון שיהא הקדושה מכלה בהם. והנכון בזה כמ"ש בכלי חמדה לקיים דברי רז"ל כי הוא יתברך הבוחן לבבות, היה בוחן את הלווי הראוי להתקרב ולעבוד את עבודת ה' במשכן, והבלתי ראוי לא היה ממתין עד בואו לעבוד במשכן, אלא הרגו מקודם שלא יזכה לטעון בארון, כי לא יגורר רע' כתיב בהם, עכ"ל. נמצא דמה שאמרו חז"ל שהיה הארון מכלה בהם, אין הכוונה אחר שנכנסו בעבודה וטענו בו, כי אם קודם שנכנסו בעבודה היה הארון מכלה בהם, כדי שכשיבואו למדה זו לישא את הארון יהיו כולם קדושים הראויים לכך.

ואמנם במדרש נתחומא איתא בזה"ל: ואתה מוצא שכל שבטו של לוי ממועט, ולמה היו מיעוטים לפי שהיו רואים את השכינה עכ"ל. ותמהני על הרמב"ן כי אף שלא הונח לו במ"ש רז"ל שהיה הארון מכלה בהם, לא ה' צריך לבחור לו טעם אחר, אלא הו' ליה להביא דברי התחומא. ואפשר דגם חז"ל כוונו לדברי המדרש נתחומא שהיו מיעוטים על שהיו רואים את השכינה, ומ"ש שהיה הארון מכלה בהן, אינו אלא לראיה, דהרי אף הארון היה מכלה בהם, וכ"ש שהיו רואים פני השכינה, ומביא ראייה מן הארון המפורסם בפסוק שהיה מכלה.

לע"נ הגר ירוחם פישל ב"ר משה אברהם זצ"ל
 יא"צ כ"ו אייר

ואלה תולדות אהרן ומשה ביום דיבר ה' את משה בהר סיני. עיין פירש"י. ויראה על פי מה שאמרו חז"ל עה"פ 'ובאהרן התאנף ה' מאד להשמידו', דזה כילוי בנים, 'ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההיא', והועילה תפילתו לכפר מחצה, ומתו שנים ונשארו שנים, ע"כ. וא"כ עיקר תולדות הנשארים בכח תפילת משה, לכן אמר שמתייחסים לתולדות משה, 'ביום דיבר ה' את משה בהר סיני', כי 'דיבור' לשון קשה, שארבעים יום האמצעים היו בכעס, א"כ נגזר מיתה על כל בני אהרן, ולפי שתפילת משה היא גרמה שישארו, מתייחסים גם לתולדות משה מטעם שהוא גרם קיומם.

או יאמר, שלא יחשבו ח"ו מחשבת חוץ על נדב ואביהוא שמתו בקוצר ימים, לזה אמר 'ואלה תולדות דמיון אהרן ומשה', [כלומר אין פירוש 'ואלה תולדות אהרן ומשה' לומר שהם תולדותם, אלא כך הוא פירוש הקרא 'אלה תולדות הרי הם כ'אהרן ומשה'], והראיה 'ביום דיבר ה' את משה בהר סיני', ונקדש בכבודי ששם רמז מיתת נדב ואביהוא, כמו שפירש"י עה"פ 'הוא אשר דיבר ה' לאמר בקרובי אקדש', שנתבשר שיתקדש הבית במיודעיו של מקום, והייתי סבור או בי או בך, עכשיו אני רואה שהם גדולים ממני.

ואלה תולדות אהרן ומשה' לומר שהם תולדותם, אלא כך הוא פירוש הקרא 'אלה תולדות הרי הם כ'אהרן ומשה'], והראיה 'ביום דיבר ה' את משה בהר סיני', ונקדש בכבודי ששם רמז מיתת נדב ואביהוא, כמו שפירש"י עה"פ 'הוא אשר דיבר ה' לאמר בקרובי אקדש', שנתבשר שיתקדש הבית במיודעיו של מקום, והייתי סבור או בי או בך, עכשיו אני רואה שהם גדולים ממני.

ויש לדייק מנא ליה שהם גדולים, שמה שוים הם. אך נראה, כי ידוע כי ענוותנותם של משה ואהרן שכל אחד היה מחשיב חברו גדול ממנו, ומשה החשיב לאהרן גדול ממנו, ובאהרן היה ההיפוך שמחשיב למשה גדול ממנו, נמצא [שעל כרחק נדב ואביהוא] גדולים ממני, שהרי לדעתי הם גדולים ממני, מאחר שעל כל פנים שוים לך, וכן אהרן שחשבם לשקולים כמשה, על כל פנים גדולים הם מאהרן לפי דעתו. וזהו 'ואלה תולדות' [דומיא ד'אהרן ומשה'],

הבטחת בעל החזון יחזקאל זי"ע
'אמליץ טוב למי שילמוד בספרים שלי, וכן אמליץ טוב לכל מי שיפרסם את תורתו'
 מתכוננים אנו להוציא לאור עולם ספר
'הגדרות חזון יחזקאל על התורה'
 ליקוט מגליונות 'מליצי ישר'
 מי שרוצה להנציח שמו בהספר,
 או לזכות להבטחת בעל החזון יחזקאל זי"ע
 יתקשר למערכת
 732-510-0560 gilyonmy@gmail.com

וגדבריו מבואר ברבינו אברהם מן ההר (נדרים מח), שביאר דבמצות תלמוד תורה לא נאמר הכלל מצות לאו ליהנות ניתנו, וז"ל: דלא שייך טעמא דמצות לאו ליהנות ניתנו אלא במצוה שהיא תלויה במעשה, שכשאדם עושה אותה אינו מתכוון לדבר הנאה וכו'. אבל מצות לימוד, שהוא ענין ציור הלב וידיעת האמת, עיקר הציור הוא כדי לצייר האמת ולהתענג וליהנות במדע - לשמח לבבו ושכלו, כדכתיב (תהלים יט:ט) 'פקודי ה' ישרים משמחי לב', עכ"ל. וע' בנתיבות המשפט חו"מ סי' ע"ב סק"ז.

אז"ל מלא העומר (ויקרא יו:): וזה אפשר הטעם שמזכירין מיתתן ביה"כ, כי ביה"כ נתרצה הקב"ה למחול על עוון העגל וצויה על המשכן והיה צריך לחנך מזבח של מעלה במיתתן של צדיקים ומאז נגזר 'ונקדש בכבודי', ולזה נזכר מיתתן ביה"כ.
 בכתב בארץ צבי (ח"א סימן צ"ב), דלכן אמרו חז"ל (ע"ז יט.) דצריך ללמוד במקום שלבו חפץ, כי אז הוא מתענג מדברי תורה ודברי התורה נבלעים בדמו. וכבר כתב כן בספר הליקוטים (ואלי, ח"ב עמוד תשי"ט).

'דרכי אמונה' להרה"ק רבי יוסף דוד ב"ר אפרים זי"ע אבד"ק זוואלוב

(תלמיד של בעל יוסף דברי אמת)

כתב בהקדמת הספר, וז"ל:

ועיני לשמיא נטלית וכפי פרישות בתפלה, ועיני בלב נשבר ונדכה

נפשי בשאלתי נועם עליהם תבקשו בזה ובבא

די יתאמר מיילי דשמיא מספרי אשר כתבתי

ת"ח מרבין שלום בעולם. כי האמת, הכל היה מן העפר (קהלת ג, כ) כידוע, וכן נראה בחוש, כשבנין איזה בנין, יש בו אבנים שמניחים בהיסוד, ויש אבנים שמניחים בזווית, ויש אבנים מלמעלה, ויש קורות מעצים, וכן למעלה למעלה, וכן כל מיני מתכות או שאר דברים שבנין הכל היה מן העפר, וכשהיו עדיין בעפר, היו הכל שוים, ואח"כ כשנתגלו נחלקו כל אחד למינו לדבר אחר, וכשעושיין מהם בנין על פי דעת הבנאים, אז נתגלה השלום ביניהם, שנעשה מהכל בנין אחד מפואר. והשורש לזה, מחמת ה' בחכמה יסד ארץ', שהחכמה הוא בחינת גולם היולי, ששם הכל שוה, רק אח"כ כשבא לבנית הלב, והתגלות המדות אהבה וגבורה ותפארת, משם נולד ההתחלקות, שירצה בזה מחמת אהבה, וידחה את זה מפני הפחד והיראה, ויתפאר בזה מפני שהוא מפואר בפניו ובפני כל, וידחה ההופכו מפני שאינו נאה ומפואר, ומשם נולד כח הבנין, איזה ליסוד ואיזה למחיצות ושאר דברים, וכמו כן כשהיו בעפר היו כלולים, כשהיו עדיין בכח היולי.

והנה ת"ח נקראו 'בנאים', שעוסקים בבנינו של עולם, היינו שעוסקים בבנין של העפר, הגם ששם היו הכל כלולים בנקודה אחת, והם עושים מזה בנין, כדכתיב 'בחכמה יבנה בית', ו'כולם בחכמה עשית', ובהשורש צריך להיות כל מה שיתחדש בהענף, עד סופא דכל דרגין, וסוף מעשה במחשבה תחילה, היינו שבודאי נכלל בהחכמה כל מיני ההתחלקות, ואח"כ ההתחלקות לפי דעת הבנאים, שיעשה שלום בין ההתחלקות, ויבנה מהם בנין מה למעלה ומה למטה, כי כל הבנינים נבנים ע"י דעת הבנאי שעושה שלום, היינו שזה צריך להיות למטה וזה מהצד וזה למעלה, ובכל מיני שכל הבנאי איזה לקרב ואיזה לרחק, וכן הוא ג"כ דרך ת"ח בכל מיני מעשה דיבור ומחשבה ושכל ומידות, לעשות מהם בנין שיהיה כך ולא כך, שדוחים את הפסולת, ומה שנעשה בו רצונו יתברך שמו, מזה בונין כח העולם.

והנה בט"ז (י"ד סו"ס רכ"א) כתב, דאע"ג דמצות לאו להנות נתנו, ומותר במודר הנאה, [כגון המודר הנאה משופר, דמותר לתקוע בו תקיעה של מצוה], אבל אינו כן בתורה שמשמחת הלב ומגיע לו הנאה.

והנה לעיל כתבנו דשמחה והנאה שמתענג בלימוד התורה היא מכלל המצוה וכו', וכיון שנהנה והנאה היא מכלל המצוה, הרי זה דומה לאכילת מצה דכפאו ואכל מצה יצא אף דאינו מתכוין למצוה, עכ"ל.

והנה אמרו בברכות (דף כא.): מנין לברכת המזון לאחריה מה'ת שנאמר ואכלת ושבעת וברכת, מנין לברכת התורה לפנייה מה'ת, שנאמר כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלהינו. אמר ר' יוחנן, למדנו ברכת התורה לאחריה מן ברכת המזון מק"ו, וברכת המזון לפנייה מן ברכת התורה מק"ו, ברכת התורה לאחריה מן

שהתורה [בעת למדו] נהנה ממנו, אך זה [רק] בעת עוסקו בה, אבל אח"כ עברה הנאתו, ואי אפשר לברך על הנאה זו, [ולכן פריך הגמ' דאי אפשר ללמוד ברכת התורה לאחריה לאחר שכבר עברה הנאתו מברכת המזון, דמה לברכת המזון שכן נהנה גם לאחר אכילתו, דיש לו הנאת מעיו, ואילו בתורה ליכא הנאה לאחר לימודו].

ואדרבה מסוגיא זו ראה לדבריי, דלכאורה קשה טובא מאי פריך 'מה למזון שכן נהנה', נימא 'כל זה אכניס בק"ו, דמה מזון שאע"פ שנהנה מ"מ אינו טעון ברכה לפנייה, אבל טעון ברכה לאחריה, תורה שאע"פ שאינו נהנה טעונה ברכה לפנייה, אינו דין שתהיה טעונה ברכה לאחריה. וכן קשה בהא דפריך על הק"ו שיהיה מזון טעונה ברכה לפניו מק"ו, דמה לתורה שכן חיי עולם, [דיש לומר] דכל זה אכניס בקל וחומר, [דנימא דילפינן ברכת המזון לפנייה מברכת התורה, דמה תורה דאע"ג שהיא חיי עולם מ"מ אינה טעונה ברכה לאחריה, מ"מ טעון ברכה לפנייה, מזון אע"פ שאינו חיי עולם מ"מ טעונה ברכה לאחריה, אינו דין שיהא טעון ברכה לפנייה].

אך לפי דבריי דתורה חשיב נהנה לענין ברכה לפנייה, שבשעה שעוסק בה נהנה - ניחא, דמה שתורה טעונה ברכה לפנייה משום שנהנה ג"כ, ואי אפשר ללמוד

תורה ממזון לענין ברכה לאחריה, דמה למזון שכן נהנה. מאי אמרת הא מ"מ תורה עדיף אע"פ שאינו נהנה טעון ברכה לפנייה - ליתא, דהא לענין ברכה לפניו חשיב שנהנה, וכיון שנהנה ג"כ, תורה חיי עולם עדיף, אבל לענין לאחריה שאינו נהנה, יש לומר מזון עדיף.

וניחא נמי איך פירכא מה לתורה שכן חיי עולם, היינו שנהנה ג"כ, על כן תורה עדיף, דאיכא תרתי חיי עולם ונהנה, תאמר במזון שאינו רק נהנה, והא דתורה אינה טעונה ברכה לאחריה, משום דלגבי לאחריה לא חשיב נהנה, וליכא רק חיי עולם לבד, בזה יש לומר מזון דנהנה עדיף, אבל לפנייה תורה עדיף, דאיכא תרתי חיי עולם ונהנה.

'פנים יפות' לבעל הפלא"ה

בעל הפלא"ה בהקדמה לספרו כתב, וז"ל:

'כל המעיין ועוסק בספרי, יתברך מקל עילאה, בברכת ה' הרחבה והמלאה, וינצל מכל עמל ותלאה' ויכהן וגו' ע"פ אהרן אביהם. ענינו כי כתיב 'תולדות אהרן ומשה', ואחז"ל (סנהדרין יט): כי כל המלמד בן חבירו תורה כאילו ילדו. והטעם בזה, כיון שאחז"ל (עירובין מז): שמותר לכהן לטמאות לחכם, שלא מכל אדם זוכה ללמוד, והיינו שצריך ללמוד מפי הרב שהוא שורש נשמתו, לכך נקראו 'תולדות אהרן ומשה' שהיה שורש נשמתם בהם, ואמר ע"ז שזה גרם מיתתם מפני שהורו הלכה בפניהם, שהיה ראוי שיקבלו מפי משה ואהרן שהם שורש נשמתם. וזה היה ג"כ החטא בהר סיני, כדכתיב 'ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו', שלא היה ראוי להם לקבל האור אלא מה שנאצלו להם ע"י משה ואהרן, והם כוונו לקבל האור ע"י עצמם, והיינו דכתיב 'ואל אצילי בני ישראל' שלא קבלו האור דרך האור של משה ואהרן. והיינו דאמר שאלעזר ואיתמר לא עשו כן, אלא קבלו אור כהונתם מאור הנאצל לאהרן, והיינו דכתיב 'ויכהן אלעזר ואיתמר על פני אהרן אביהם' מאור הנאצל מאהרן עליהם.

ובאבנ"ז (או"ח סימן ס') כתב וז"ל: הקשה על מה שכתבתי בהקדמת אגלי טל דבתורה נהנה כדברי הטורי זהב (י"ד סו"ס רכ"א) ודומה לכפאו ואכל מצה. ועל זה הקשה כבודו מהא דברכות (דף כא.) דיליף ברכת התורה לאחריה מברכת המזון, ופריך מה לברכת המזון שכן נהנה, ע"כ. הרי דבתורה לא חשיב נהנה, ועל כל פנים

לא היו נהנה כמו באכילה, וא"כ איך ילף מכפאו ואכל מצה, עכ"ד.

נהנה הנאה דברכת המזון משונה מהנאה דאיסורי אכילה ודמצות אכילה, דהני תליין בהנאת גרונו (כמפורש בחולין קג.) באיסורין, והוא הדין במצוות. אך ברכת המזון תלוי רק בהנאת מעיו, דהנאת גרונו כבר עברה בשעת ברכה, ונתבאר היטב באגלי טל (מלאכת טוחן ס"ק ס"ב אות ב'), ועל כן הן אמת

עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה מה שהבטחתנו!

פאר א נדבה פון \$250 פאר גליון מליצי יוסף וועט מען מודיע זיין ביי די ציונים פון די פלאצקע גאון - ווארשא, אבני נזר - סוכאטשוב, צדקת הצדיק - לובלין, ילקוט סופר - פאקש, לב העברי - הר הזיתים, ר' יוסף ענגיל - ויען, בן לאשרי חזון יחזקאל שערי זבול - הר המנוחות

אז איר האט מקיים געווען די צוואה, און יעצט איז די צייט פאר זיי מקיים

צו זיין זייערע הבטחה!

געדענקט "מקח בלייבט מקח"!

732-510-0560 gilyonmy@gmail.com

ד"ר ז"ל ה"ט: לא קשה מידי מההיא דסעיף י"א שאסור ללמוד בספר הנאסר עליו, [ומדוע מותר לתקוע בשופר, דיש לומר] דודאי התורה משמחת לב, שהרי אסור ללמוד בימי אבול, א"כ לא דמיא האי מצוה לשאר מצות דאמרינן לאו ליהנות ניתנו, אלא בזה נמשך הנאה לאדם.

לע"נ הג"ר חיים רוקבר ב"ר יקותיאל זלמן זצ"ל י"א כ"ז אייר

פרשת במדבר. איתא במדרש רבה (פרשה זו ב:יב) שבשלוש ברכות נתברכו ישראל: ככוכבים, וכחול, וכעפר הארץ. ברכת הכוכבים ניתן לאברהם 'הרביתי את זרעך ככוכבי השמים'. וברכת החול ניתן ליצחק 'וכחול אשר על שפת הים', וברכת העפר ניתן ליעקב 'והיה זרעך כעפר הארץ'. והיינו כי בחינת אברהם אבינו היה לזכך נפשו לישא עיניו למרום בתשוקה גדולה להתדבק בו יתברך. ונגד זה נאמר לו 'הבט נא השמימה וספור הכוכבים וגו' כה יהיה זרעך' במדריגה זו. ובחינת יצחק היה מדת הגבורה להיות גבור הכובש את יצרו, לכן ניתן לו ברכת החול שעל שפת הים כדאיתא בתנחומא (חוקת ו') עה"פ 'זיתן ה' חכמה לשלמה כחול שעל שפת הים', מה החול גדר לים, כך חכמתו של שלמה היתה לגדר בפני יצרו. כי מי הים רומזים

'אמרות שהורות להג' רבי בנימין ב"ר לוי מ'מג'רבה

כתב בהקדמת ספרו, וז"ל:

"והני מברך בברכה המשולשת בני חיי ומזוני לכל הלומד בספרי זה אפילו פעם אחת בשבוע, ברך ה' חילו להיות מוצלח בנכסיו בזכות הרבנים הנזכרים פה, יאריך ימים ושנים ביראת ה', וכל ימיו יהיה דשן ורענן וינצל מכל צרה וצוקה, אמן כן יהי רצון".
וימת נדב ואביהו וגו' ובנים לא היו להם. אפשר לומר לפי מה שכתב בויהל שלמה דהטעם שנענשו נדב ואביהו אע"ג שעדיין לא הגיעו לעשרים שנה, ואין ב"ד של מעלה מענישין פחות מעשרים שנה, היינו משום שהטעם שאין מענישין מקודם הוא משום שהקב"ה עושה חסד עם האדם החוטא שממתין לו עד שיקח אשה ויוליד בנים וייקח פרי בטנו חטאת נפשו, והחופה בן י"ח שנה, וזה לא שייך אלא במי שבדעתו ליקח אשה, לא כן נדב ואביהו שלא היו בדעתם ליקח אשה, לכן נענשו גם קודם מעשרים שנה. ובזה פירש בשערי רחמים כוונת הכתוב 'ובנים לא היו להם', שלא היה בדעתם להוליד בנים, ע"ש. ובזה א"ש דלא כתיב 'ובנים אין להם', [רק כתיב 'לא היו', דלא היו בדעתם להוליד בנים]. ויש לרמוז עוד בתיבות 'ובנים לא' נוטריקון 'מתחילה בדעתם לא יקחו אשה ולכן נענשו'.

והנה בגמרא (שם קד:): דורשי רשומות אמרו כולם באין לעוה"ב. דורשי רשומות' היינו מי שיש לו התקשרות בשורש, שהוא מרומם ברשימות הקוצו של יו"ד, המה רואים בבירור שגם הנפשות מישראל שנטבעו בשפל המדריגה ע"י מעשיהם, יש להם התקשרות בשורש הקדושה ושם נעשים מכל העוונות זכויות וכו', והם לא חשבו בלעם בכלל, כי הוא אין לו תיקון. והנה משה רבינו היה אוהב לכל פרטי נפשות ישראל איך יהיה, מפני שהשיג היקרות של כולם איך

שהמה דבוקים בשורש, לכן אמר להם 'והנכם' היינו כולכם 'ככוכבי השמים', שגם אותם הנפשות שנטבעו בשפל המדריגה עד לעפר, יש להם התקשרות בשורש ככוכבי השמים וכו'. אמנם הושע שהשגתו היה על פי התורה שמי שרואה בחבירו שעובר עבירה מצוה לשנאותו, ועם כל זה נקרא לא אוהב ולא שונא, כדאיתא בהתניא (ליקוטי אמרים פרק ל"ב) מהרב זצ"ל שיוכל לקיים שניהם בכל נפשות ישראל, לשנא את חלק הרע שבקרבו מסיבת השאור שבעיסה, ועם כל זה לאהוב אותו כנפשו מצד חלק הקדושה שמנפש אלהות שהוא בהעלם אצלו, ועל זה המשילם כחול שעל שפת הים, שעל כל פנים זהו המעלה שראה גם בנפשות השפלים שבישראל שיש בכוחם להתגבר ולכבוש את יצרם גם אם כבר ירדו עד לעפר ח"ו כדברינו הנ"ל, שהחול גדר לים.

'מנחה חדשה' להרה"ק רבי ברוך פנחס מסקאליע זי"ע

שכתב בהקדמת הספר בזה"ל:

ואקוה לה, מי שיחזיק ספר זה בביתו ובפרט מי שילמוד בו, כי זכות של תיבת "בראשית ברא" יגן עליו שיהיה לו רפואה לכל אבריו, כי "ברא" לשון רפואה. וזכות אבותי הקדושים יגן עלינו ועל כל ישראל, שירפא לכל גופינו ויסלח לכל עווננו, וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידינו.

בראשית ברא אלקים. נ"ל בעז"ה לחבר סיום התורה עם תחלתה. כי הנה איתא בילקוט בפרשה זו (ילקוט שמעוני פ' בראשית רמז ד) הביאו ספר "נחלת יעקב", "אחור וקדם צרתני" (תהלים קלט ה) - [האדם] אחור למעשה [הבריאה] וקדם במחשבה. אך עדיין לא נדע מי גדול ממי, מי שקדם במחשבה או מי שקדם במעשה.

נראה, אם ישתנה פעמים הבריאה בשביל ישראל, המחשבה עיקר, [שהרי] (ו)ישראל נקרא ראשית לפי שעלו במחשבה תחלה (עי' צרור המור פ' בראשית. וע"ע: בראשית רבה פרשה א אות ד; ילקוט שמעוני שם רמז ב). וזה נבחן במצרים, כי כמה פעמים נשתנה שם הבריאה - המים נהפך לדם וכדומה. וגם במדבר, המטרת להם מן במדבר, ומצור החלמיש הוצאת להם מים. מזה נשמע כי המחשבה עיקר. וזה שאמר "לכל האותות והמופתים אשר עשה משה לעיני כל", מזה נשמע כי "ישראל, בראשית".

מצוה נדירה שהמקיים אותה נוטל שכר כנגד כולם

כתב בשו"ע הרב (ת"ת פ"ב ס"א): 'מצות עשה של תלמוד תורה על כל אדם לעצמו ללמוד כל התורה שבכתב ושבועל פה כולה'.
וכ"כ בסעיף י' וז"ל: ללמוד פעם אחת כסדר [תנ"ך] וכל התלמוד בבלי וירושלמי ומכילתא וסיפרא וסיפרי ותוספתות וכל המדרשים מתנאים ואמוראים כמו מדרש רבה ותנחומא ופסיקתות וכיוצא בהן ומדרשי רשב"י (-זוהר) כדי שיוכל לגמור כל התורה שבעל פה כולה פעם אחת בחייו, עכ"ל.

זה מצוה שרק יחידי סגולה מקיימים אותה, וקל מאד לקיימה אם מקציבים לזה זמן מועט בכל יום, וזוהו זוכים לקיים מצוה נדירה של מצות ת"ת ששקול כנגד כל המצוות, ואין לשער גודל השכר שזוכים עבור זה בפירות בעוה"ז והקרון לעוה"ב

נתפרסם לזכות י.ב.ח.ה. לנחת וקדושה מכל י"ח

על תאוות ההיפך, וע"י ברכת החול יש לכל פרט נפש הכח להיות כובש את יצרו. וברכת עפר הארץ ניתן ליעקב אבינו, שגם אם חלילה שום נפש מישראל יהיה נטבע בשפל המדריגה עד לעפר ח"ו, יוכל להתברר ולהיות חוסה בשם ה' אחר תשובה שלימה שהכל היה בהשגחה מרצונו יתברך.

עוד שם במדרש: ברכת הכוכבים נתקיים בימי משה רבינו 'והנכם היום ככוכבי השמים לרוב', וברכת החול בימי הושע 'והיה מספר בני ישראל כחול הים', וברכת העפר בימי בלעם 'מי מנה עפר יעקב'. עוד שם: משל מי שיש בידו שלוש אומניות זהבי וזג ויוצר, מי שהוא אוהב קורא אותו בנו של זהבי זה משה שהמשילם ככוכבים. מי שהוא שונא

קורא אותו בנו של יוצר זה בלעם שהמשילן לעפר. ומי שאינו לא אוהב ולא שונא קורא אותו בנו של זג זה הושע שהמשילן לחול. ולהבין זאת הלא ימי משה וימי בלעם היו בזמן אחד. וגם ימי הושע מאן דכר שמייה, הלא ברכת 'והיה מספר בני ישראל' חוזר על לעתיד לבוא. וגם איך שייך לומר על הושע שהיה נביא ישראל שלא היה אוהב ח"ו.

אך יובן כל זה על פי מה שכבר דיברנו מזה מתמיהת האר"י ז"ל עה"פ 'תמות נפשי מות ישרים', שהלא לא נתקיים בו, והיאך נכתב זאת בתורה. אמנם יש לומר כי באמת נתקיים בזה במה שנמנה (סנהדרין צ). בין ארבעה הדיטות שאין להם חלק לעוה"ב, כי זהו היה בקשת בלעם על נפשו שעל כל פנים 'תמות נפשי' היינו מיתת הנפש שאין לה חלק לעוה"ב, עם 'מות ישרים' היינו הגרועים שבנפשות ישראל שאין להם חלק לעוה"ב. כי בלעם לא היה לו השגה בנפשות היקרות בישראל, רק באותם השפלים כעפר הארץ שאין להם חלק לעוה"ב.

לע"נ הג"ר שמואל מנחם מענדל ב"ר יצחק אגסי ד"ל יא"צ כ"ח אייר

מטה זבולון ונשיא לבני זבולון אליאב בן חילון. במסורה ב' פעמים 'מטה' בריש פסוק, 'מטה זבולון', ואידך 'מטה עוזך ישלח ה' מציון. ויש לפרש הכוונה לפי מה דאיתא במדרש תנחומא הטעם שלא

אמר 'ומטה' בזבולון כמו שאמר בכולן, ללמדך שהיה זבולון עוסק בפרקמטיא ונותן לתוך פיו של יששכר, לפיכך לא רצה הכתוב לעשותו טפילה לו, רק לומר לך ששכרו גדול כמוהו. וכן הוא אומר 'עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר', וכתב 'בצל החכמה בצל הכסף', לכן חשוב הכל כמטה אחד, וכאילו אמר 'יששכר מטה זבולון', ע"כ.

וזה כוונת המסורה 'מטה זבולון', ולא כתב 'ומטה זבולון', והטעם הוא, כי 'מטה עוזך', 'מטה' היינו משען, כמו דכתיב 'כל מטה לחם', דמה שיששכר נשען עליך שאתה מפרנסו, 'עוזך' זה הוא הכח והעוז שלך, ותחשב כמטה יששכר בעצמו, דע"י שמחזיק ליששכר יש לו השפעה חוץ לדרך הטבע, ו'מטה עוזך ישלח ה' מציון', שעיני ה' בה תמיד בהשגחה פרטית.

הגליון בארץ ישראל נתנדב ע"י הרב חיים מאיר בן עלקא שליט"א זכות הצדיקים מליצי יושר יעמוד לו ולמשפחתו ולכל יו"ח להתברך בכל מילי דמיטב

ויש לדחות ולומר דכיון דטעגת המלאכים היה שתנתן להם התורה, א"כ הרי טענתם היה באמת שכל מה שנאמר לאדם, יהיה נאמר למלאכים, ושתחת כל 'אדם' הכתוב בתורה, יכתב 'מלאך' באמת, ועל כן הוכרחה להיות התשובה 'וכי מתים אתם', היינו שמקרא זה אי אפשר שיותן למלאכים, ויכתב 'מלאך' כי 'ימות', כיון דליכא מיתה במלאך. (בית האוצר מערכת א' כלל י"ב ד"ה וע"ע - הג').

לע"נ הר"ר מנחם משה ב"ר אברהם פעלזנבורג ז"ל יא"צ ב' סיון

במדבר סיני באהל מועד באחד לחודש השני לצאתם מארץ מצרים. לבאר למה מנה כאן כל הפרטים מה שלא נכתב כן במקום אחר, על פי מה שכתב האוה"ח הק' (במדבר לג:א) בשם הזוהר הק', דמדבר סיני היה מלא קליפות ונחש הטומאה, כדכתיב 'במדבר הגדול והנורא וכח שרף ועקרב וצמאון, והם ד' אבות נזיקין, ואילולי הליכת בני ישראל בכוננות נאותות וקבלת התורה שטיהרה שם האויר, לא היה בריה יכולה לעבור בו, והיו מחריבים כל הסיבות. גם ידוע דהקדושה נקראת 'אור', והטומאה נקראת 'חושך'. ולפ"ז יבואר שאמר הכתוב: 'במדבר סיני' - הידוע בחשכותו, כשדיבר ה' אל משה 'באהל' - נעשה כולו אור, על דרך הכתוב 'תהל אור, ועיד"ז זכו 'מועד' - ליום טוב. אך באיזה כח ימשיכו את האור לשאר המסעות, ועל זה אמר 'באחד' - ע"י קריאת שמע שחרית וערבית וקבלת עול מלכות שמים ואחדותו יתברך עליכם, 'לחודש' - עיד"ז יתחדש אורו יתברך בכל מסעיהם, 'השני' גימטריה שס"ה, היינו שכל השנה תהיה בקבלת עול מלכות שמים וחובי כבשעת קבלת התורה, כאומרם ז"ל בכל יום יהיו בעיניהם כחדשים, לא כדיוטגמא ישנה, ועיד"ז יאיר אורו יתברך עליכם תמיד, ותזכו בשנה זו שתהיה הגאולה 'השני' בפרסומה ומופתים נפלאים שנתפרסמו בכל העולם, כמו כן יהיה עתה, וכמו שהובטחנו ע"י הנביאים ויעבור מלכם לפנייהם וה' בראשם, ו'כימי צאתנו מארץ מצרים אראנו נפלאות, משא"כ עלית עזרא שהיתה בדרך הטבע, דלא תוכל להחשב שניה ליציאת מצרים, כי לא היה בגדר זה כלל.

לע"נ הג"ר אשר הכהן כ'צמאן ב"ר אליעזר זצ"ל יא"צ ט"ו אייר **אילנות בכלל השדה או בכלל המכר.** תנן בב"ב (סח:): 'מכר שדה מכר נמי האילנות'. וכתב החזון יחזקאל דיש לחקור אם זה מפני שהאילנות הם חלק מעצם השדה, ולכן כשמכר השדה הרי נכלל בהשדה גם האילנות. או שהאילנות אינם חשויים עצם השדה, ורק שהם בכלל המכירה. וז"ל (ב"ב פ"ה ה"ח בהשמטות): יש לחקור במכר שדה שמכר נמי האילנות, אם הוא משום שהאילנות הם עצם השדה, או האילנות אינם חשויים עצם השדה, והא שהאילנות הם בכלל המכר, היינו דומיא האבנים שאינן מחוברות הסדורות בשדה לעשות מהן גדר, שהן בכלל

הגדרות אבני נזר - מהדורת לאנדא

על פרישות התורה ומועדים
עם ביאורים הארות והערות

אסתר לחייט הספר בחברות הספרים המובחרות
הפצה בארץ: ניסיון, הפצה בחו"ל: לעזר
ד"ר חיים: gilyonny@gmail.com

הופיע ויצא לאור

לזכות מ.ב. ה.פ. לעשייות והצלחה בכל מעש"ך

וידבר ה' אל משה במדבר סיני. במדרש כאן: אריב"ל, אלמלי היו אומות העולם יודעין מה היה המקדש יפה להם, קסטריות היו מקיפין אותו כדי לשמרו, שהיה יפה להם יותר משל ישראל, שכן שלמה סידר תפלה 'וגם אל הנכרי וגו' ועשית ככל אשר יקרא אליך, אבל כשהוא בא אצל ישראל, מה כתיב, 'ונתת לאיש ככל דרכיו אשר תדע את לבבו', אם היה ראוי לו היה נותן לו, ואם לאו אינו נותן לו, ע"כ. ולכאורה צ"ע, וכי שלמה המלך ע"ה היה אוהב נכרים יותר מישראל ח"ו.

אבל ענין הדבר כך הוא, להנכרי כל מה שבא להתפלל ולבקש, אין מדקדקין שאולי טובה זו רעה היא לו, ואמנם לישראל לא יוכל הקב"ה ליתן לו כל משאלות לבו, כמו האב לא יוכל ליתן משאלות בנו הקטן לתרע. והנה בחינת 'טוב', הוא טוב באמת, ובחינת 'יפה', הוא מה שגראה לעינים. וזה שאמר: היה המקדש 'יפה' להם יותר משל ישראל, דאילו נכרי 'ועשית ככל אשר יקרא', אבל כשהוא אצל ישראל לא התפלל שלמה שישמע בכל בקשת ישראל, דהרבה נסרחו ע"י עשרם, כמו שהתפלל שלמה 'ראש ועושר אל תתן לי' (משלי ל:ח), והתפלל 'ונתת לאיש ככל דרכיו', כדרכו בקודש, 'אשר תדע את לבבו, אם היה ראוי לו נותן, ואם לאו אינו נותן'.

לע"נ הג"ר משה פינקל ב"ר חיים זאב זצ"ל יא"צ י"ג אייר

תנה הודך על השמים. אבאר בעהש"ת אי מלאך קרוי 'אדם', עיין מכות (דף יב.) ג' טעיות עתיד שרו של אדם לטעות, דכתיב 'מי בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה', טועה שאינה קולטת אלא אדם והוא מלאך, ע"ש. ומשמע קצת דמלאך אינו בכלל 'אדם'. ואולם התוס' (מנחות קט: ד"ה נזדמן) כתבו אהא דאמר שמעון הצדיק שכל ימיו היה מזדמן לו זקן לבוש לבנים בכניסתו לקודש הקדשים ביה"כ. וז"ל: פריך בירושלמי והכתיב 'וכל אדם לא יהיה באהל מועד', ואפילו מלאכים דכתיב 'ודמות פניהם פני אדם', ומשני, דשמא שכינה היתה, עכ"ל. ומוכח דמלאך הוא בכלל 'אדם'. ויש לחלק בין ההיא דמנחות דאיירי במלאך דקדושה, לבין שרו של אדם בגמ' מכות הנ"ל דהוא הס"ם מלאך דקליפה, ולומר דאע"ג דמלאך דקדושה נקרא 'אדם', עם כל זה הס"ם לא מיקרי 'אדם' וכו'.

ועיין בפסיקתא דרב כהנא (כג:ג) שאמרו: אמרו לו המלאכים להקב"ה אישורך הוא שתתן הודך על השמים, ותתן לנו תורתך, אמר להם הקב"ה אין תורתך נמצאת אצליכם, למה כתב בה 'אנכי ה' אלהיך', כופרים אתם במלכותי, לא אצלי אתם, ואין אתם רואים דמות כבודי ככל יום, וכן כתב בה 'אדם כי ימות באהל', וכי מתים אתם וכו' ע"כ. ומדלא אמר 'וכי אדם אתם', ואע"ג דתיבת 'אדם' כתיב לפני 'כי ימות', מוכח ג"כ דסביא ליה לפסיקתא דמלאך הוא בכלל 'אדם', ונקרא 'אדם', ועל כן אילו היה שייך בהם מיתה באהל, שפיר היה שייך בהם קרא ד'אדם' כי ימות באהל, ולא היה ממעטם כמו שהוא ממעט עובדי כוכבים מפאת דאין עובדי כוכבים קרויים 'אדם'.

סגולה פאר ערליכע קינדער

סגולת אריה"ק כהדרת הרה"צ מ'אראד זצ"ל

ארייברענגען יראת חטא אין אייערע קינד דורך א שטיין ביי קברי צדיקים.

וואס טוהט מכון דורות ישרים:

- א ת"ח יודע וואס טוהט עס שוין אסאך יארה צו העלפן אידן. וועט עס טוהן פאר איינע ישיעה פרויוואס, בנאמנות, קאנפידענצעל.
- יעדע נאמען איז א באוונדערע שטיין, באוונדערע עבודה און תפלות פאר א לענגערע צייט. אלעס ווערט געטוהן מיט גוים במתנות, אזוי האט עס די ריכטיגע כח.
- מ'שרייבט די נאמען נוסח אויפן שטיין סיי פאר מען באקט די חלות און סיי נאכדעם אזוי ווי אלע אייווען פאר 2 וואכען.
- מ'זאגט די תפילה 18 מאל אויפן שטיין, ביי די ריכטיגע צייטען.

דוקא אויך דעם מובילירע אופן פון פארן דורות ישרים וועט מען זיין עס ווערט מטייל די ווערטער פון אריה"ק און נ"ר זצ"ל (אנאליזע זיין הארץ צו אריינזען), ישיבת לב לשם טוב (נ"ר) - סניפים די סאטמער, ווארשע, מוסקו (וואס נעבן ווארט), מען עס געבען פון מעש.

פאר מרשים וועט-טקסט מכון דורות ישרים
dorosyesharim@gmail.com 917-635-3883

הופיע

ערוך לנר - ברכת הבית

על מסכת כריתות

מהדורה מסורתית בתכלית היחידה והיופי

אסתר לחייט הספר בחברות הספרים המובחרות
הפצה בארץ: ניסיון, הפצה בחו"ל: לעזר
ד"ר חיים: eytalber@gmail.com

בשורה טובה

שוב יצא לאור הספר המבוקש ביותר
חלת לחם על הלכות חלה - ביכרת הבית על מסכת חלה
במהדורה מפורסמת בתכלית ההידור והיופי

אשר להשיג הספר בחנויות הספרים המובחרות
הפצה ראשית: עם הספר - ר' בנימין לעווין
והדיב יצחק מיטניק שליט"א 06000-322-347

החיפוי
סדר עסק מסדרת
חידושי רבינו חיים הלוי
על הריב"ם
עם מורשת הגר"ח
ברך שני

כילל סבאות, עיונים, עיונים, כיתובות, מקורות ומילואים

מהדורה מושקעת ומורחבת

מכרז זה חיוני:

- הלכות חטין ומנהג • נדרים • שמיטה
- יובל • ביאת מקדשו • תענית • וכו'

סדר שלישי - מנצח בשלבי עריכה

כפי שן חיוני

הדפסה שניה סדר הראשון

שנתקבל בחיבה יתירה בעולם התורה

טולל הלכות:

- תפילין • שבת • יום הולדת
- מאכלות אסורות • תרומות • קרבן
- פסח • כעילה

להשיג בכל חנויות הספרים המובחרות
הפצה ראשית

באתר: ספריית - אוחים נוסרי - כדור: עם הספר - לעווין
מכון מורשת הגר"ח • moresheshagrach@gmail.com

המכר, אע"פ שאבנים כאלה אינם עצם השדה. וכמו דאיתא (ב"ב עח). שהמוכר חמור, מכר לו גם את השק ודסקיא, ולנחום המדי אפי' כשאין השק ודסקיא על החמור בשעת המכר. ואטו נימא דזה משום דהשק והדסקיא הם חלק מעצם החמור, אלא ודאי שהטעם הוא משום דהלוקח חמור נחית אדעתא דהכי שהשק והדסקיא הם בכלל המקח, ואדעתא דהכי מכר לו המוכר את החמור. והוא הדין הכא [באילנות שבשדה שאינם מעצם השדה, אבל השדה נמכרת אדעתא דהכי שהאילנות הם בכלל המקח].

והנה השטמ"ק (שם סט): הביא שיטת הראב"ד, שהמוכר שדה, צריך לכתוב שמוכר לו גם הדקלים, ואם לא כתב כן, והמוכר מערער ואומר שהאילנות אינם חלק מן המקח, שומעין לו, (אם הלוקח עדיין לא החזיק בהאילנות). אבל השטמ"ק חולק וכתב דכשם שהמוכר את הבית אם מערער ואומר לא מכרתי את הדלת ואינו נכלל בהמכר, אין משגיחין בו. כן הדין במוכר את השדה, דאם המוכר מערער דהאילנות אינם חלק מן המקח, אין משגיחין בו, ולכן אין צריך לכתוב שמוכר לו האילנות, עכ"ל.

לכן מסרו גופם למלכות,

וכתב החזון יחזקאל, דהראב"ד סובר שהאילנות אינם חלק מן השדה, רק שהם בכלל המכירה, ולכן אם המוכר מערער דאילנות אינם חלק מן המכירה, שומעין לו. ואילו השטמ"ק סובר דהאילנות הם חלק מעצם השדה, כמו הדלת לבית, ולכן אין משגיחין בטענתו. וז"ל: דעת הראב"ד שהאילנות אינם עצם השדה, ולפיכך אם עמד המוכר מקמי דהחזיק בהו הלוקח וערער שמכר את השדה ולא האילנות, מקבלינן מיניה. והחולקים עליו, או שסבירי להו שהאילנות הם עצם השדה דומיא דדלת בבית. או שסבירי להו דנהי שהאילנות אינם עצם השדה, אבל כיון שבסתמא הם בכלל המקח, ממילא אין ערעורו ערעור.

לע"נ הגר" אברהם משה בר שמואל שואל המבורגר זצ"ל י"א צ"ט ו"ו אייר

המתעצל בהספדו של חכם. אמרו חז"ל: א"ר חייא בר אבא אמר ר' יוחנן כל המתעצל בהספדו של חכם אינו מאריך ימים, מדה כנגד מדה. ופירש"י: הוא לא נתאבל על שנתקצרו ימי החכם, אף לחייו לא יחושו מן השמים. וצ"ב, דמה אנחנו אשמים שנתקצרו ימי החכם, ומה המדה כנגד מדה. ונלענ"ד להסביר דברי רש"י, דהא בעת שהחכם מתפלל ועובד מצות, הוא מוריד שפע גדול וכל טוב לעולם ומבטל גזרות קשות, דהצדיק ע"י תפילה ומעשים טובים מעלה ניצוצות הקדושה מן הקליפה לקדושה ומחזיר האור גדול למקומם, ובזה מביא שפע גדול לעולם, וזהו עם כל התפילות של עם ישראל שכולם לומדים תורה ועובדים את השי"ת, באמת עוזרים לצדיק להעלות התורה והמצות עוד יותר למעלה, ואם אין עוזרים כל כך להצדיק, אז הצדיק צריך להסתלק מן העולם כדי להעלות הניצוצות הקדושה, וכן מבואר בדברי ח"ן דזה היה סיבת עשרה הרוגי מלכות שהיו בזמן החורבן, והעונות גרמו שאז גברה הקליפה ולא היה כח להעלות הניצוצות הקדושה ההם, הנקרא בדברי קבלה מ"ן, והיה העולם שמם ומתמוטט,

תולדות בעל החזון יחזקאל זי"ע

נהג לומר ברגש ובהשתפכות הנפש תהילים של כל יום, ומרגלא היתה בפומיה תהילים זה גם לימוד, לפני כל שיעור שהיה אומר, היה ממלמל פסוקים חרש בניחותא, וכשנשאל לפשר הדבר, השיב: לפני השיעור אני אומר תהילים ומבקש מהקב"ה שיסייעו לומר את השיעור. לאחר השיעור חוזר לחדרו תשוש עד כלות הכוחות ממש, היה מתיישב מיד ואומר מזמור בתהילים ובשמחה גדולה היה מודה לבוראו על שזיכהו באמירת השיעור.

לא צריך היה להיות ממקורביו ממש כדי לראות בעליל שכל מאורע קטן כגדול, כל פעולה כל עצה וכל מלה שלו, היו מקשרים אותו מיד עם בוראו. תכונה זו היתה חלק בלתי נפרד מהויותו. בתור דבריו היה תמיד אומר 'אם הקב"ה יעזור לי ויתן לי כח, אעשה כך וכך בלי נדר' אפילו בפעולות פשוטות כמו עלעול בדפי ספר כדי למצוא מראה מקום כלשהו, היה ממלמל 'אם הקב"ה יעזור לי אני אמצא'.

בעל ה'פלא יועץ' כתב בהקדמת ספרו וז"ל:

'ממי שאקבל ממנו טובה, אשתדל לשלם לו במיטבא, ולבקש רחמים עליו'

עצרת הוא חג קדוש מאד, אשר בו קדשנו השי"ת בתורתו ומצותיו, ובחר בנו מכל העמים להיות לו לעם סגולה, ואי לאו האי יומא דקא גרים, כסדום היינו לעמורה דמינו, וחוקות שמים וארץ לא נתקיימו, באופן שראוי לשמוח ביום הזה, ואי אפשר שלא לשמוח, כי טוב לנו טובת התורה והמצות מכל טובות העוה"ז ומכל חיי העוה"ב. וקריאת התורה לבילי עצרת בסדר המתוקן מרבינו האר"י ז"ל, היא נפלאה, ועושה רושם למעלה, קישוטין אל השכינה, אשרי ילוד אשה שזכה לכך אשר מלך העולם איום ונורא מלך גדול אשר לגדולתו אין חקר, המשילו במעשה ידיו ורוכב שמים בעזרו, וישראל עושה חיל, ומוסיף כח בפמליא של מעלה. על זאת יגל יעקב ישמח ישראל בעושיו, יעלו חסידים בכבוד, ויהיו רק עסוקים בסדר הלימוד כל הלילה, אל דומי להם, בשפה ברורה ביראה ואהבה ושמחה רבה יותר ויותר ממוצא שלל רב בתת לב מה נעשה בשמים ממעל על ידינו, ומה הימים האלה, ומה הגיע אלינו, ובכן עושה אלה הנה שכרו אתו בני סמיכי וחיי אריכי ומזוני רויחי כמ"ש בזה"ק.

ולפי גדול השכר שממנו נדע שעושה נ"ר גדול למעלה, לו בכח יגבר איש להעביר שינה מעיניו, ולהיות ער כל הלילה, ובלבד שלא יהא יושב ובטל, או מדבר בדברים בטלים או אסורים עם המעלה עשן בפיו, כי עושה אלה השינה הנאה להם והנאה לעולם. אבל עבדי ה' העומדים בבית ה' בלילה הזה לה', צריכים להיות עוסקים בתורה כל הלילה בלי הפסק, ולפום צערא אגרא, והוא תיקון גדול לפגם הראות שפגם בראותו ראיות אסורות כגון נשים ואלילים, ועל אשר פגם בכמה לילות עמל וכעס שהיה נעור להכעיס את בוראו בשחוק וקלות ראש וכהנה רעות.

והכל הולך אחר החיתום, שיתגבר כארי להיות ער בשעת ק"ש ותפילה, שאם לא יוכל עמוד, יותר טוב שינוח מעט בלילה או ישכב כל הלילה ולא יקרא ק"ש ותפילה כשהוא מנמנם, ויאחז צדיק אורחות צדיקים לטבול במקוה טהרה באשמורת הבקר, כי סודה רם ונשא, וקונה הארה וקדושה וטהרה לנפשו. ואחר התפילה יאכל משמנים וישתה ממתקים כפי כחו לכבוד היום כי קדוש הוא, והכל מודים בו דבעינן נמי לכם, ואחר שינוח מעט יחזור ללימודו, כי חביבה תורה ובפרט בשעתה ביום נתינתה, ומה טוב דבר בעתו לשפוך נפשו בימים האלה ובזמן הזה שיזכה הוא ובניו לכתרה של תורה ללמוד וללמד לשמור ולעשות.